

Вся лінія — лиш равлик, — кругло зблисне,
Сховався в хатку, й марно сочать: де він.
А він — світобудову послідовно —
Посілості, що — нетривкі й облесні.

Крізь полум'я — на той бік — жодну власність.
Найменшу цятку — вглиб — ріка прадавня,
Де звичні речі — невпізнальні й дивні,
Й на березі — так незатишно й млосно.

На глину обернулась позолота.
Всі вогнища вже намулом залиті.
Хоча з-під клубів — в далині — рожевих,

Здається — зараз, наче лико, — жайвір,
Й де хмара зранку від дощу гниє,
Буття найпотаємніший нюанс.